

20. navadna nedelja A

O Bog, izkaži nam milost in nas blagoslôvi, razjásni svoje obličje nad nami. (Ps 67,2)

Prvo berilo

Izaíja 56,1.6-7

Tako govori Gospod: "Pazíte na pravico, ravnajte pravično, kajti moje odrešenje bo kmalu prišlo in moja pravičnost se bo kmalu razodela. Tujce, ki se bodo pridružili Gospodu, da bi mu služili, ljubili Gospodovo ime in bili njegovi služabniki, vse, ki bodo pazíli na soboto in je ne bodo skrunili, temveč se bodo držali moje zaveze, bom pripêljal na svojo sveto goro in jih razveseljeval v svoji hiši molitve: njihove žgalne in klavne daritve bodo prijetne na mojem oltarju, kajti moja hiša se bo imenovala hiša molitve za vsa ljudstva."

Drugo berilo

Rimljanom 11,13-15.29-32

Bratje in sestre, vam, poganom, pravim: kolikor sem apostol za pogane, častno izpolnjujem svojo službo, da vzbudim ljubosumnost svojih rojakov in rešim vsaj nekatere izmed njih. Kajti če je njihovo zavrženje sprava za svet, kaj bo šele njihovo ponovno sprejetje? Mar ne prehod od smrti k življenju? Kajti Bog se ne kesa svojih milostnih darov in svojega klica. Kakor ste bili namreč vi nekoč Bogu neposlušni, zdaj pa ste zaradi neposlušnosti mojih rojakov dosegli usmiljenje, tako so zdaj tudi ti zaradi usmiljenja, ki ste ga bili deležni, postali neposlušni, da bi tudi oni prišli do usmiljenja. Bog je namreč vse vklenil v neposlušnost, da bi vsem izkazal usmiljenje.

Evangelij

Matej 15,21-28

Tisti čas se je Jezus umaknil v tirsko in sidónsko pokrajino. In glej, prišla je kánaanska žena iz tistih krajev in vpila: "Gospod, Davidov sin, usmili se me! Mojo hčer zelo mučijo hudobni duhovi." Vendar ji ni odgovóril niti besede. Tedaj so pristopili njegovi učenci in ga prosili: "Odpravi jo,

ker vpije za nami." Odgovóril je in dejal: "Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše." Prišla je, padla predenj in rekla: "Gospod, pomagaj mi!" Odgovóril ji je in dejal: "Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom." Ona pa je rekla: "Tako je, Gospod, pa vendar tudi psički jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev." Tedaj je Jezus odgovóril. Rekel ji je: "O žena, velika je tvoja vera! Zgodí naj se ti, kakor želiš!" In njena hči je ozdravela tisto uro.

V razmislek

Kdor posluša današnjo priliko iz evangelija, jo po vsej verjetnosti težko razume. Jezus, ki ga drugače poznamo kot usmiljenega in prijaznega človeka, se odzove na naše občutke tako v besedah kot v dejanjih s svojevrstno osornostjo in neprijaznostjo. Le če smo se pripravljene potruditi razumeti zgodbo v celoti, se bo izkazala za vzor vere.

Jezus se ima za Juda, ki je poslan zgolj k svojemu ljudstvu. Kánaanska žena, torej ženska, ki ni Judinja, ga prosi za pomoč. Ona, ki ne živi po judovskih zakonih, se izkaže za tako globoko vernico, da je niti Jezusov odpor ne omaje v njeni veri in postavlja vse upanje vanj. V nasprotju z njo pa se Jezus na njeno argumentacijo izkaže kot tisti, ki se uči, ko spozna njeno veliko vero in zaradi njene vere ozdravi njeno bolno hčer. Brez da bi postavila pod vprašaj Jezusovo prepričanje, da je v osnovi poslan k svojemu lastnemu ljudstvu, ji je uspelo, da se je odprl tudi za druge, ki niso Judje, ki pa prav tako hrepenijo po izkušnji veselega sporočila v besedah in dejanjih.

Iz tega stališča nam ta izkušnja pokaže pomembno komponento naše vere. Če opazujemo, kako glavni osebi tekom zgodbe izmenjujeta svoji stališči in se spreminjata, lahko vidimo, da je vera stalen proces učenja, ki vsebuje rast in razvoj (na obeh straneh). Vera pride do izraza v konkretnih življenjskih situacijah in življenjskih krizah in se razvija ter spreminja v vsakdanjih izzivih.

Tudi Jezus je bil učenec, ki je dan za dnem tipal svojo pot. Njegov cilj je bil izpolniti voljo svojega Očeta. Ta volja pa ni bila nikjer zapisana, da bi jo lahko potem po točkah izpolnjeval. Jezus je čutil potrebo, da vedno znova v vsaki življenjski situaciji poišče Božjo voljo in se zanj bori. Mnogo poročil, ki pripovedujejo, kako se je Jezus vedno znova umaknil k molitvi, priča o tem. Takšno iskanje, premišljevanje in vsaka nova odločitev ni bila in ni lahka. Mnogo bolj preprosto je slediti nekomu, ki misli, da vedno vse ve in misli, da ima vedno prav. Ali se ravno zaradi tega po vsem svetu v družbi, politiki in cerkvi opaža zaskrbljujoč porast fundamentalizma...?

Jezus je bil pripravljen prepustiti se še nepoznanim izzivom in se iz vseh naučiti nekaj novega – ali smo se tudi mi pripravljene prepustiti nepoznanim izzivom, kar se tiče naših principov, prepričanj in verskih stališč? Da bi stopili na novo pot in se odprli drugim, potrebujemo veliko poguma. Na vse, kar je novo, drugačno, nepoznano, "tuje", gledamo z nezaupanjem in s previdnostjo. Ker ne vemo, ali prihaja drugi v prijateljskem ali sovražnem duhu. "Staro" je poznano, v kaj se bo razvilo novo, pa je še neznan. Vedno znova si želimo, da se ne bi nič spremenilo ali pa da bi se vrnil na poznan teren. Postopoma in previdno prihaja do približevanja, razumevanja in nato sprejemanja nepoznanega. Nato lahko sprejmemo nekaj tujega in s tem obogatimo.

V srečanju med Jezusom in Kánaansko ženo se razvije vzajemno spoštovanje in spoštovanje prepričanj in principov drugega. Osnovo vsake vere ne predstavljajo dogme, temveč širina srca, ki ustvarja bližino in gradi mostove!